

Wyrok z dnia 21 października 2003 r.

I PK 574/02

Wynikająca z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 ze zm.) utrata prawa do nieodpłatnego nabycia akcji odnosi się tylko do obowiązku złożenia pisemnego oświadczenia o zamiarze ich nabycia. Nie jest natomiast objęty takim skutkiem obowiązek dołączenia zaświadczenia o okresie zatrudnienia przewidziany w § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnień pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników (Dz.U. Nr 33, poz. 200).

Przewodniczący SSN Józef Iwulski, Sędziowie SN: Zbigniew Hajn (sprawozdawca), Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2003 r. sprawy z powództwa Jana M. przeciwko Telekomunikacji Polskiej SA - Obszarowi Telekomunikacji w K. o zapłatę, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 maja 2002 r. [...]

1. o d d a l i ł kasację;
2. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 750 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie wyrokiem z dnia 21 stycznia 2002 r. zasądził od strony pozwanej Telekomunikacji Polskiej SA - Obszar Telekomunikacji w K. na rzecz powoda Jana M. kwotę 40.716, 00 zł z odsetkami od dnia 8 listopada 2000 r. tytułem odszkodowania za bezprawne pozbawienie go akcji w związku z prywatyzacją Spółki.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód był zatrudniony w państwowej jednostce organizacyjnej „Poczta Polska, Telegraf i Telefon” od 30 czerwca 1946 r. do 31 marca 1987 r., tj. do przejścia na emeryturę i z tego tytułu nabył prawo do 1.560 nieodpłatnych akcji prywatyzowanej Spółki Telekomunikacja Polska SA.

W dniu 14 stycznia 1999 r. w „Rzeczypospolitej”, a w dniu 18 stycznia 1999 r. w „Gazecie Wyborczej” zostały opublikowane ogłoszenia wzywające osoby uprawnione do składania oświadczeń o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji Telekomunikacji Polskiej SA w terminie do 29 marca 1999 r., w których zaznaczono, że niezłożenie oświadczenia w tym terminie spowoduje utratę prawa do nieodpłatnego nabycia akcji. Do oświadczenia należało dołączyć zaświadczenie o okresie zatrudnienia w „Poczcie Polskiej, Telegrafie i Telefonie” do dnia jej przekształcenia, tj. do 4 grudnia 1991 r. Ogłoszenie wskazywało również, iż listy osób uprawnionych zostaną wyłożone do 12 kwietnia 1999 r. w siedzibach TP SA, a ewentualne reklamacje należy składać w formie pisemnej do 26 kwietnia 1999 r. Powód 12 marca 1999 r. nadał przesyłką poleconą oświadczenie o zamiarze nabycia akcji, nie dołączając do niego zaświadczenia o zatrudnieniu. W dniu 17 maja 1999 r. w „Rzeczypospolitej” i „Gazecie Wyborczej” strona pozwana, działając w imieniu Ministra Skarbu Państwa, zamieściła ogłoszenie o przystąpieniu do nieodpłatnego zbywania osobom uprawnionym akcji Spółki, informujące o tym, że lista uprawnionych, zawierająca dane o okresie zatrudnienia, zostanie wywieszona na wszystkich jednostkach organizacyjnych TP SA 31 maja 1999 r., a także, iż reklamacje co do okresu zatrudnienia należy zgłaszać do 14 czerwca 1999 r. oraz że prawo do nieodpłatnego nabycia akcji może być realizowane do 29 grudnia 1999 r. i po tym terminie wygasa. Powód, z uwagi na swój stan zdrowia, dopiero w czerwcu 1999 r. sprawdził, że nie został umieszczony na liście osób uprawnionych do nabycia akcji. Jego ustna interwencja w siedzibie TP SA nie odniosła wówczas rezultatu, gdyż nie posiadał przy sobie dowodu nadania oświadczenia, którego również nie mógł odnaleźć w domu. Z tych względów nie składał reklamacji, mniemając, iż brak dowodu nadania przesyłki uniemożliwia jej załatwienie. W grudniu 1999 r. powód odnalazł dowód nadania i wówczas udał się wraz z bratem do Telekomunikacji, gdzie uzyskał informację o braku zaświadczenia o zatrudnieniu. Powód 27 grudnia 1999 r. uzyskał takie zaświadczenie, które 29 grudnia 1999 r. złożył u strony pozwanej wraz z pisemną reklamacją. Reklamacja ta nie została uwzględniona.

Sąd Okręgowy, wskazując na art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 30 marca 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118 poz. 561 ze zm.), przyjął, że powód w celu nabycia prawa do otrzymania bezpłatnych akcji TP SA miał obowiązek złożyć oświadczenie o zamiarze ich nabycia do dnia 29 marca 1999 r. pod rygorem utraty tego prawa. Rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników (Dz.U. Nr 33, poz. 200) w § 6-8 nakłada szereg obowiązków na prywatyzowaną Spółkę, związanych z procesem prywatyzacji i sporządzeniem listy uprawnionych oraz przyjmowaniem oświadczeń. Zdaniem Sądu, uregulowanie zawarte w rozporządzeniu nakładało na stronę pozwaną - na zasadzie art. 354 § 1 k.c. - zobowiązanie polegające na zachowaniu należytej staranności w przypadku złożenia przez pracownika oświadczenia o zamiarze nabycia akcji w celu umożliwienia mu realizacji przysługującego mu prawa. Sąd, analizując treść ogłoszeń prasowych zamieszczanych przez pozwaną, doszedł do przekonania, że tylko wezwanie uprawnionych pracowników do składania oświadczeń o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji zawierało rygor niezachowania określonego terminu, natomiast informacja o powinności dołączenia zaświadczenia o zatrudnieniu nie wskazywała żadnego rygoru. Według Sądu, tak sformułowana treść ogłoszenia, za rzetelność którego odpowiada strona pozwana, jak i jego układ graficzny i wyraźne rozróżnienie obu dokumentów nie może prowadzić do wniosku - jak chce tego pozwana - że zaniechanie złożenia zaświadczenia o zatrudnieniu powoduje rygor przewidziany wyłącznie dla niezłożenia w terminie oświadczenia. Z tych powodów, zdaniem Sądu, na stronie pozwanej ciążyła, wynikająca z treści art. 354 § 1 k.c., powinność podjęcia czynności wyjaśniających, skoro powód stosownie oświadczenie w przewidzianym terminie złożył, podczas gdy strona pozwana poprzestała na pominięciu powoda na liście uprawnionych do akcji. Zdaniem Sądu, zaniechanie działań zmierzających do wyjaśnienia kwestii zatrudnienia powoda stanowiło nienależyte wykonanie zobowiązania, co uzasadnia jej odpowiedzialność odszkodowawczą w oparciu o art. 471 k.c. W tym względzie Sąd powołał się na pogląd wyrażony w wyrokach Sądu Najwyższego z 12 września 2000 r., I PKN 529/00 (OSNAPiUS 2002 nr 7, poz. 162) i 13 kwietnia 2000 r., I PKN 563/99 (OSNAPiUS 2001 nr 18, poz. 560), w myśl których prywatyzowana spółka dokonując czynności w procesie przydziału akcji pracownikom, ponosi odpowiedzialność kontraktową za nienależyte wykonanie spo-

czywającej na niej czynności na mocy art. 471 k.c. Wartość szkody polegającej na utracie prawa do nieodpłatnego nabycia 1.560 akcji Sąd obliczył według zasad przyjętych przez Sąd Najwyższy w wyżej powołanym wyroku z dnia 13 kwietnia 2000 r.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana.

Wyrokiem z 28 maja 2002 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie oddalił apelację. Sąd ten podkreślił, że zgodnie z prawidłowo powołanym przez sąd pierwszej instancji orzeczeniem Sądu Najwyższego z 12 września 2000 r. (I PKN 529/00), w którym Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „przewidzianemu w art. 38 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 ze zm.) uprawnieniu pracownika do złożenia oświadczenia o zamiarze nabycia nieodpłatnie akcji odpowiada zobowiązanie spółki powstałej w wyniku komercjalizacji do przyjęcia tego oświadczenia. Zobowiązanie to powinno być wykonane w sposób odpowiadający celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego oraz zwyczajom (art. 354 k.c.)”. Sąd Apelacyjny wskazał także, iż w uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy stwierdził, że zobowiązana do odbioru tego oświadczenia jest spółka (§ 8 ust. 6 rozporządzenia z dnia 3 kwietnia 1997). Zobowiązanie do przyjęcia przez spółkę oświadczenia uprawnionego pracownika wynika zatem z ustawy, spółka zaś jest w związku z tym dłużnikiem. Trafnie zatem Sąd pierwszej instancji przyjął, iż strona pozwana, po otrzymaniu oświadczenia powoda bez zaświadczenia o zatrudnieniu, powinna była podjąć czynności mające na celu wyjaśnienie tych braków poprzez wezwanie do złożenia zaświadczenia, tym bardziej iż powód podał swój adres. Zaniechanie podjęcia działań w tym zakresie stanowiło nienależyte wykonanie zobowiązania przyjęcia oświadczenia powoda o zamiarze nabycia nieodpłatnie akcji wynikającego z treści art. 354 § 1 k.c. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił poglądy prawne sądu pierwszej instancji, które zostały należyście uzasadnione. Ponadto Sąd Apelacyjny, dla uzasadnienia braku należytej staranności pozwanego, wskazał na pismo powoda skierowane do Działu Kadr i Szkoleń, złożone 15 września 1999 r., w którym powód, powołując się na list Rejonowego Urzędu Poczty z 8 marca 1999 r., dołącza oświadczenia, które według jego dalszych wyjaśnień, złożonych w reklamacji z 28 grudnia 1999 r., było faktycznie zaświadczeniem o zatrudnieniu. W odpowiedzi strona pozwana napisała do powoda, że „pismo o zatrudnieniu z Poczty Polskiej, na które Pan się powołuje KS - 166 - 31 - 99 nie jest pismem poświadczającym o zatrudnieniu, gdyż zaświadczenia o zatrudnieniu z poczty Polskiej mają symbol KS -

144". Korespondencja ta, zdaniem Sądu Apelacyjnego, potwierdza, że strona pozwana nie dołożyła należytej staranności w wyjaśnieniu kwestii zatrudnienia powoda.

Kasację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana, zaskarżając go w całości. Zarzuciła naruszenie następujących przepisów prawa materialnego: art. 354 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię, wyrażającą się w przyjęciu, że pozwany nie wykonał zobowiązania zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno - gospodarczemu oraz zasadom współżycia gospodarczego; art. 471 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na nieustaleniu, czy odpowiedzialność odszkodowawcza z tytułu utraty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji jest odpowiedzialnością deliktową czy też kontraktową, co stanowi kluczowe zagadnienie rzutujące na okoliczność powstania odpowiedzialności po stronie pozwanego. Strona pozwana zarzuciła również naruszenie przepisów postępowania - art. 378 § 1 k.p.c. poprzez nieustosunkowanie się Sądu Apelacyjnego do zarzutów apelacji w przedmiocie niewłaściwego zastosowania art. 471 k.c. a także art. 354 § 2 k.c. i 355 k.c. Uchybienie to miało zdaniem strony pozwanej istotny wpływ na wynik sprawy, z jednej strony z uwagi na pominięcie kwestii wykazania istnienia stosunku zobowiązaniowego na zasadzie odpowiedzialności kontraktowej, a z drugiej z uwagi na pominięcie kwestii należytej staranności przy wykonaniu zobowiązania i materii współdziałania wierzyciela w wykonaniu zobowiązania.

Wskazując na powyższe, strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21 stycznia 2002 r. [...] i przekazanie sprawy wymienionemu Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania i rozstrzygnięcia o należnych pozwanemu kosztach za instancję kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw i dlatego podlega oddaleniu. Skarżąca spółka potwierdza, że nie budzi wątpliwości stan faktyczny. Powód był uprawniony do nabycia akcji. Oświadczenie o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji złożył w terminie, tj. przed 29 marca 1999 r. Natomiast w tym terminie nie dołączył zaświadczenia o okresie zatrudnienia. Zaświadczenie takie złożył dopiero 29 grudnia 1999 r., tj. w ostatnim dniu realizacji prawa do nieodpłatnego nabycia akcji, wraz z pisemną reklamacją. Strona pozwana tej reklamacji nie uwzględniła. Powód nie zo-

stał umieszczony na liście pracowników uprawnionych do nabycia akcji. W rezultacie ich nie uzyskał.

Uzasadniając zarzuty kasacyjne, skarżąca stwierdziła w szczególności, że dokładnie wykonała treść obowiązków nałożonych na nią w rozporządzeniu z 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabycia akcji przez uprawnionych pracowników. Dlatego też nieuzasadnione jest odwoływanie się przez Sądy pierwszej i drugiej instancji do art. 354 k.c., ponieważ taka konieczność występuje tylko wtedy, gdy z treści zobowiązania nie wynika jednoznacznie, jaki ma być sposób jego wykonania. Motywując zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 471 k.c., skarżąca wskazała, że podstawą obowiązku przyjęcia oświadczeń o zamiarze nabycia akcji była z jednej strony umowa zlecenia z 23 lipca 1997 r. zawarta ze Skarbem Państwa reprezentowanym przez Ministra Skarbu Państwa, z drugiej zaś przepisy wyżej wymienionego rozporządzenia z 3 kwietnia 1997 r. Wynikający stąd stosunek zobowiązaniowy łączył ją tylko ze Skarbem Państwa. Na podstawie rozporządzenia miała obowiązek odebrać oświadczenia i przygotować niezbędne dokumenty w celu sporządzenia umów o nieodpłatne nabycie akcji. Na podstawie umowy zlecenia miała przygotować dokumentację niezbędną do zawarcia umów o nieodpłatne nabycie akcji. Wobec tego podstawą ewentualnej odpowiedzialności spółki wobec powoda może być jedynie art. 415 k.c., a wobec Skarbu Państwa art. 417 k.c., co uzasadnia zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 471 k.c.

Sformułowane w kasacji zarzuty są bezpodstawne. Art. 38 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych stanowi, że uprawnieni pracownicy mogą skorzystać z prawa do nabycia akcji nieodpłatnie, o ile w ciągu sześciu miesięcy od dnia wpisania spółki do rejestru złożą pisemne oświadczenie o zamiarze nabycia akcji, a niezłożenie oświadczenia w powyższym terminie powoduje utratę prawa do nieodpłatnego nabycia akcji. Z kolei zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabycia akcji przez uprawnionych pracowników, obowiązującego w czasie objętym sporem, pracownik miał obowiązek dołączenia do oświadczenia o zamiarze nabycia akcji zaświadczenia o okresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie państwowym do dnia jego komercjalizacji.

Z powyższych przepisów wynika, że ustawa pod rygorem utraty przez pracownika prawa do nieodpłatnego nabycia akcji nakłada na niego tylko obowiązek złożenia pisemnego oświadczenia o zamiarze nabycia akcji. Wynikający jedynie z rozporządzenia obowiązek dołączenia do oświadczenia o zamiarze nabycia akcji zaświadczenia o okresie zatrudnienia nie został zaś nałożony pod takim rygorem. Potwierdzenie słuszności tego wniosku wynika z § 3 ust. 3 wymienionego rozporządzenia, który w pkt 1 stanowił, że wezwanie uprawnionych pracowników do składania oświadczeń o zamiarze nabycia akcji powinno zawierać informacje o terminie i miejscu ich składania, ze wskazaniem skutków ich niezłożenia w terminie, natomiast pkt 2, dotyczący pouczenia o obowiązku dołączenia przez uprawnionego pracownika zaświadczenia o okresie zatrudnienia, nie nakazywał informować o skutkach prawnych niedopełnienia tego obowiązku. Regulacje te wskazują, że obowiązek dołączenia zaświadczenia o okresie zatrudnienia miał charakter porządkowy, a jego niedopełnienie nie mogło wyrzeć skutku utraty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji. Brak zaświadczenia mógł natomiast, jak trafnie wskazano w piśmiennictwie, mieć ujemne skutki w sferze dowodowej, co znajdowało potwierdzenie w § 2 ust. 2 rozporządzenia, stanowiącym, że zaliczenie do odpowiedniej grupy następuje na podstawie udokumentowanego okresu zatrudnienia, potwierdzonego zaświadczeniami wydanymi przez komercjalizowane przedsiębiorstwo i spółkę powstałą w wyniku jego komercjalizacji (por. J. Brol, glosa do wyroku SN z 6 sierpnia 1998, III ZP 24/98, OSP 2000 nr 2, poz. 31). Warto też podkreślić, że obowiązek ten, co wynika jasno z powyższych uwag, nie miał charakteru ustawowego, a przyjęcie jego normatywnego charakteru stałoby w sprzeczności z zakresem delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia. Charakterystyczne jest także to, że nowe rozporządzenie z 29 stycznia 2003 r., regulujące te zagadnienia (Dz.U. Nr 35, poz. 303), nie nakłada już takiego obowiązku na pracowników, przyjmując, że ustalenie okresu zatrudnienia dokonuje spółka (§ 4 ust. 2), a pracownik może w postępowaniu reklamacyjnym kwestionować to ustalenie, składając dokumenty poświadczające okres zatrudnienia (§ 5 ust. 3).

Zgodnie z rozporządzeniem z 3 kwietnia 1997 r., oświadczenie pracownika o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji powinno być przyjęte przez spółkę (§ 8 ust. 6). Sąd Apelacyjny trafnie podniósł, że Sąd Najwyższy, rozważając tę kwestię w wyroku z 12 września 2000 r., stwierdził, że przewidzianemu w art. 38 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych uprawnieniu pracownika do złożenia oświadczenia o zamiarze nabycia nieodpłatnie akcji odpowiada zobowiąza-

nie spółki powstałej w wyniku komercjalizacji do przyjęcia tego oświadczenia (I PKN 529/00, OSNAPiUS 2002 nr 7, poz. 163). Z kolei z § 6 ust. 1 rozporządzenia z 3 kwietnia 1997 r. wynikało, że spółka była także zobowiązana do sporządzenia listy uprawnionych pracowników, a co za tym idzie - umieszczenia na niej wszystkich uprawnionych. Skoro tak, to za niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie tych obowiązków odpowiada spółka. Należy przyjąć, że są to obowiązki wobec pracownika. Także w literaturze obowiązek sporządzenia listy uprawnionych pracowników jest uznawany za własny obowiązek spółki wobec pracownika (por. J. Broł, glosa do wyroku SN z 6 sierpnia 1998 r., III ZP 24/98).

Trafnie zatem Sąd Apelacyjny, a wcześniej Sąd Okręgowy, stwierdził, że po otrzymaniu oświadczenia powoda, bez zaświadczenia o zatrudnieniu, pozwana powinna była podjąć czynności mające na celu wyjaśnienie tych braków poprzez wezwanie go do złożenia zaświadczenia. Zaniechanie tych działań stanowiło nienależyte wykonanie zobowiązania do przyjęcia oświadczenia o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji i umieszczenia powoda na liście uprawnionych pracowników, co należy uznać za zachowanie sprzeczne z art. 354 § 1 k.c., nakładającym na dłużnika obowiązek wykonywania zobowiązania zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego. Zachowanie pozwanej, wbrew twierdzeniom zawartym w kasacji, nie było zgodne z treścią rozważanego zobowiązania. Powód, nie składając w terminie zaświadczenia o okresie zatrudnienia, naruszył bowiem jedynie obowiązek porządkowy, co zgodnie z przepisami ustawy i rozporządzenia nie mogło pozbawić go prawa do nabycia akcji, tym bardziej że ostatecznie zaświadczenie to złożył w dniu 29 grudnia 1999 r., to jest w ostatnim dniu okresu, w którym prawo do nieodpłatnego nabycia akcji mogło być realizowane. Słusznie też Sądy wskazały, że z uwagi na wiek powoda i stan jego zdrowia oraz 40-letni staż pracy w państwowej jednostce organizacyjnej „Poczta Polska, Telegraf, Telefon”, zasady współżycia społecznego wymagały wyjścia przez pozwaną poza rutynowe działania.

Skoro spółka nie podjęła działań zmierzających do wyjaśnienia kwestii okresu zatrudnienia powoda w celu prawidłowego ustalenia listy pracowników uprawnionych do nieodpłatnego nabycia akcji i w rezultacie nieprawidłowo sporządziła listę uprawnionych pracowników, to tym samym nie wykonała swoich obowiązków wynikających z istniejącego wcześniej w tym zakresie zobowiązania wynikającego z przepisów prawa. Nie ma zatem podstaw do twierdzenia o istnieniu w tym przypadku odpowie-

działności deliktowej. Zobowiązanie z deliktu powstaje z chwilą wyrządzenia szkody. Tymczasem zobowiązanie spółki wobec powoda zostało ukształtowane przez prawo wcześniej, a dopiero niewykonanie istniejącego zobowiązania spowodowało jego przekształcenie się w obowiązek świadczenia odszkodowawczego. Wynika stąd, że w grę wchodzi odpowiedzialność kontraktowa na podstawie art. 471 k.c.

Odnosnie do podniesionego naruszenia przepisów postępowania należy stwierdzić, że Sąd Najwyższy nie mógł rozpoznać zarzutu dotyczącego art. 378 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, „sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania”. Treścią tego przepisu jest więc określenie granic, poza które sąd drugiej instancji nie może wykroczyć przy rozpoznawaniu apelacji. Innymi słowy, przepis ten statuuje niedopuszczalność takiego rozpoznania apelacji, która dotyczyłaby niezaskarżonej części orzeczenia. W związku z tym mylnie, z uwagi na brak związku z tym przepisem, i tym samym uniemożliwiające Sądowi Najwyższemu rozpatrzenie tego zarzutu, jest jego uzasadnienie, polegające na wskazaniu, że Sąd Apelacyjny nie ustosunkował się do zarzutów apelacji w przedmiocie niewłaściwego zastosowania art. 471 k.c., a także art. 354 § 2 k.c. i art. 355 k.c. W świetle bowiem art. 393¹¹ § 1 k.p.c. zarzuty niezwiązane z podstawą powołaną w kasacji (art. 393¹ k.p.c.), nie mogą być brane pod uwagę przez Sąd Najwyższy rozpoznający złożoną kasację.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy, na podstawie art. 393¹² k.p.c. orzekł jak w sentencji.

=====